

Přitiskla tvář k oknu, aby lépe viděla, a sklo se orosilo jejím teplým dechem. Na chvíli nastalo ticho, neslyšela nic jiného než své klidné nádechy a výdechy a tlukot srdce, jehož rány se jí hromadily v uších.

Náhle se ze tmy vynořily hlavy psů. Děti, hrajeících si na hřišti, si vůbec nevšimli, jen urputně štěkali a doráželi na dům, v němž se děvče nacházelo.

Zrychlil se jí tep a na hrudníku ucítila tlak. Odstrčila se od parapetu a rychle seběhla po schodišti do přízemí k rodičům. Nepřekvapilo ji, že byli oba vzhůru.

Spolu s nimi a bratrem, který přiběhl chvilku po ní, vyšla ven. Viděla míhající se stíny šelem, jež dorážely na starou dřevěnou branku, která byla tím jediným, co je od sebe dělilo.

Cítila, jak se jí na ruku naježily chloupky, ale nevěděla, zdali za to mohl chlad či strach. Přišlo jí, jako by se v ní všechno sevřelo, nemohla dýchat.

Přišli si pro nás, pomyslela si a trpce polkla.

„Zadní branka je otevřená!“ polohlasem vykřikl otec.

Za brankou se rozléhala pouze pole ležící ladem a v dáli z části vypálený les, ale i tamtudy by se k nim mohli psi nebo lovci dostat.

Dívka vyběhla do temného ticha. Ač věděla, že pro lovce není nic dost velkou překážkou, musela zkusit alespoň oddálit rozsudek smrti.

Její oči se již začaly přizpůsobovat tmě a dokázala rozeznat obrysy. Popadla branku za kliku, ale než ji stihla zavřít, ze stínů vyšly siluety postav – mužů, kteří na sobě měli tmavé oblečení, jež je skrývalo pod rouškou noci. Mířili přímo k ní.

Dívka se lekla a nevědomky zacouvala. Zakopla, ale stihla se chytit plotu a opět nabrala rovnováhu.

„Schovejte se!“ vyjekla chvějícím se hlasem.

Celá rodina se rozeběhla za otcem ke dveřím kotelny v naději, že je před nimi ochrání.

Dívka se dostala do místnosti jako poslední. Chvatně popadla kliku a zatlačila, když vtom ucítila, jak se někdo opřel do dveří z druhé strany. Pomalu se začaly otevírat.

Přiběhl i zbytek rodiny a vši silou zatlačili proti. Nohy se jim podkloužovaly a zpoceně ruce smekaly z kluzkého dřeva. Otec narážel do dveří ramenem, ale marně. Nehnuly se ani o píd.

„Vzdejte to, nemůžete nás porazit, je nás víc. Máme výraznou převahu,“ podotkl jeden z mužů hlubokým hlasem a lovci opět vrazili do dveří z druhé strany.

Naráželi tak dlouho a silně, až rodina pod nápořem tlaku povolila. Dveře se rozletěly dokořán, praštily sebou o zeď a jeden ze starých rezavých pantů povolil.

Všichni se na sebe namáčkli a otec se před ostatní postavil, jako by je chtěl chránit vlastním tělem. Z výrazů v jejich obličejích se dal snadno vyčíst strach. Těkali očima po mužích, kteří vcházeli do místnosti, a do tváří se jim dostalo zoufalství.

Lovci na sobě měli tmavé vesty s kapsami plnými nábojů a přes vypracovaná ramena jim ležely zbraně, kterými by dokázali vyhladit celou vesnici.

„Vzdor je marný,“ ozvalo se, „nemáte šanci utéct.“ Mezi muži se objevila žena, jež výškou přesahovala polovinu z nich. Vlasy vyhlížely světle, téměř až bíle, ze stran byly vyholené a zbytek byl načesaný dozadu. Oděv vypadal podobně jako u ostatních, ale nenesla zbraň ani vestu s náboji. Ledově modrýma očima se podívala na vystrašenou rodinu a letmo si prohlédla každého z nich.

Dívka pochopila, že bělovlasá žena je jejich velitelka, a když na ni upřela svůj zrak, uhnula pohledem stranou.

„Musíme jít dál,“ řekla nezaujatě, jako by tyto situace prožívala každý den a začaly ji unavovat. Otočila se k lovcům a ukázala na polovinu z nich. „Vy zůstanete tady a zabezpečíte je. Zbytek půjde se mnou!“ rozkázala, „přijdou další, tak se nebojte, že by vás bylo málo.“

Skupina se dle rozkazu rozpůlila, část zůstala v kotelně a část vyšla ven.

„Až dám povel, přivedete je za námi, tak se tu zatím uveleďte. A hlavně nezapomeňte na naše mladé lovce v zácvičku,“ prohodila během odchodu.